

Po mehkiem kupu so zabrodili mehki prsti in kupa je bilo vedno manj. Proti večeru je mož nasul polno sejavnico osata, slaka, zeljca in drugega snetja, mati pa pol vreče žita.

Noč je tiho zaplavala po vesoljstvu in pokrila sleherno stvar. Vse je spalo, vse počivalo. Le Košir je čakal. Ko je odbila ura polnoči, je prijel za sejavnico z osatom in odšel v gluho temo.

»Zdaj boš videla plevel«, je tiho in s smehljajem pomislil na hudobni jezik hudobne Bevsle.

Stopal je hitro; poti je bil vajen in ni se spotaknil, dasi ni videl niti roke pred seboj. Pri njivah se je ustavil. Nekaj črnega, dolgega in širokega je ležalo nad njim. Kakor bi velik človek sladko spal. Dobro jih je poznal — te božje njivice.

»Ta je Škantlova, ta Bevsarjeva, ta moja!« je kimal. Vse tri so se držale skupaj. In še druge so bile naprej.

»Naj ti dobro rodi in visok naj bo, da se ne boš videla iz njega ne ti ne tvoja hiša«, je stopil na Bevsarjevo prst in segel z roko v sejavnico. Tiho je padalo slabo seme v sočno zemljo. Dokler ni bila sejavnica prazna...

V vasi je bilo kakor je bilo: nič se ni premaknilo, nič se ni zgenilo, da bi bilo vredno »ovoric. Še Škantlja in Bevsarica se nista hoteli kregati. Čas je tekel tiho brez besed.

Le Košir se je sem pa tja zadovoljno nasmehnil, kadar je srečal Bevsarjevo gospodinjo. Njej je ob takih trenotkih kar groza zaprla usta in stran je pogledala kadarkoli ga je videla.

Dva, ki se sprehajata po vodi

O teh dveh živalcah se je zadnjič razgovarjal striček Tone s svojimi nečakj in nečakinjami, ko so počivali ob gozdnem ribniku, na čigar gladini so se sprehajali roji vodnih drsalcev.

»Ali vidite, da so mesta, kjer se dotikajo nožice teh živalc vodne

»Ne bo več dolgo, pa bo nekaj«, je vselej dejala.

Pomlad se je počasi umikala poletju. Košir je s skrbjo pogledoval na njive. Na Bevsarjevi bi moralo biti že vendar bolj gosto žito. Pa nič! Narobe, precej redko je bilo, lepo zeleno, kakor še nikoli. In zraven na tisti, ki je njegova — ali niso že nekako prevelika zelena ta peresca? Ali je to pšenica?

Košir je pogladil desno lice z levo roko; nič ni rekel. Stopil je k njivi in natančno pogledal, natančno, jako natančno! Videl je nekaj, kar še ni nikdar: po vsej dolgi njivi samo plevel, osat, pasje zeljce, slak, grašica, kokalj. Le plevel, le plevel...

Vnelo se je po vasi; nekaj se je s truščem premaknilo:

»Košir se je zmotil!«

»Grozno zmotil!«

»Zmotil?«

»Bevsarici je hotel nasejati plevla, pa —«

»— pa?«

»— pa ga je sebi! Zamenjal je njivi, ker je delal hudobijo ponoči!«

»Ho, ho, ho!«

»Ha, ha, ha!«

Vsa vas se je smejala. Najbolj seveda Bevsarjeva.

»Plevel, hihih, plevel, plevel mi je hotel nasaditi, hihih! Pa ga je sebi, hihih!« Smejala se je, smejala, da jo je kar bolelo. Hudo bolelo. Pa ni hotelo nehati. Nazadnje se ni več smejala in so poslali po zdravnika, ki je rekel da mora dva tedna počivati v postelji, ker se je nekaj premaknilo.

»Nekaj je pa le dobila«, se je naposled smejal še Košir.

površine, nekoliko vtisnjena. Vodna površina je namreč podobna prožni kožici, ki je do izvestne meje precej raztegljiva.«

»Površinsko napetost imenujemo ta pojav, striček,« se je oglasil mali vsevedež Janko. »Če položimo šivanko plosko na vodo v plitvo posodo, se ne potopi — seveda, če ravnamo previdno! Tudi šivanka napravi zaradi svoje teže prav neznatno vdolbino v površino vode.

To vam lahko doma nazorno pokažem!« In ko je seveda Janko vse povedal, kar je vedel, so hoteli tudi ostali prispevati pogovoru s svojim znanjem.

...lahko pa tudi potreseš drobna peščena zrnca na vodo! Mnogo jih bo ostalo na površini!«

»...tudi drobne vodne kapljice lahko z roko brizgnemo po površini: veliko jih bo podrselo po gladini vode kakor po trdni ravnini!«

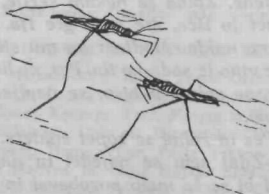
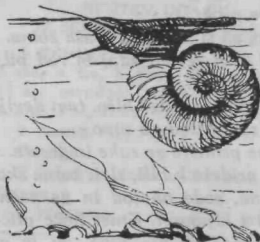
Ko so bili otroci pri kraju s svojim pripovedovanjem, je rekel striček Tone:

»Kožica na površini vode je tako trdna, da drži te živalce na gladini in se ne morejo potopiti. Gladina vode pa vzdrži še veliko večje obremenitve... le pogledjte tamle!«

Striček je pokazal na v o d n e g a p o l ž a, ki je nedaleč od brega z navzdol obrnjeno hišico in navzgor naperjenim plazilnim podplatom počasi drsal pod vodno gladino, kakor da bi se plazil po stekleni šipi.

»Če vidimo to prvič, odpremo na stežaj oči in usta, kakor vi sedajle,« je podražil striček svoje mlade pri-

jatelje in je ogledoval smehlajoč se začudene obraze. »Pa to ni nobena posebna umetnija, ki jo dela polžek; to čarovnijo zna vsa velika dru-

žina sladkovodnih polžev, vse velike in majhne vrste teh vodnih živalc...«

»Čudno je pa to vendarle,« je rekel Janko, »jaz kaj takega ne bi znal napraviti!«

O predrznem ptiču

V vasi za hribom je živel kmet, ki je spodil svojega psa, ko se je postaral, od hiše, češ, da ga več ne potrebuje. Pes je tekel na ravno polje, da bi lovil miši.

Na polju pa sreča ptico žolna, ki brž sklene s psom prijateljstvo in ga vzame k sebi.

»Lačen sem«, ji potoži pes.

»Pojdi z menoj v vas,« mu pravi žolna.

»Tam je imenitno ženitovanje, bova že kaj dobrega dobila.«

In gresta.

Ko prideta v vas, kjer so ženitovali, zleti žolna v hišo in začne lestati nad mizami sem in tja.

Svatje so bili seveda vsi hudi, vsak zgrabi, kar mu je prišlo pod roke, in zažene v ptico. Tako so vse, kar so imeli jedil, zmetali po